

Andraž Golc

Po izpitih

Kriza v enem dejanju

OSEBE:

MATEJ, 24	študent sociologije kulture, se redko preoblači
ANA, 22	študentka politologije, obdaja jo skrbno negovana avra profesionalnosti
ŽIVA, 22	Anina sošolka z gimnazije, študentka prava, večno utrujena a generalno pozitivna oseba
DOSTAVLJALEC, 46	okrogel površno obrit moški, ki je že dolgo tega izgubil vse veselje do življenja

PROSTOR:

Dnevni prostor majhnega, a urejenega enosobnega stanovanja. Na sredi prostora delovna/jedilna miza, v ozadju police, korito in velik, sodoben hladilnik, na katerem je obešen koledar, popisan in polepljen z listki. V levi steni vhodna vrata, v nasprotni steni vrata v spalnico in v kopalnico. Večino sprednje stene zavzema veliko okno z razgledom na mesto. Na vhodnih vratih obešeni plašči, zraven stojalo s čevlji.

I.

Jutro. Matej spi za mizo, naslonjen z glavo na prenosnik in se slini po tipkovnici. Na mizi zbirka praznih pločevink piva. Nenadoma se silovito prestraši in je v hipu buden.

MATEJ

Kaj!? Nekaj trenutkov zmedeno gleda naokoli, nato se postopoma spomni kje je in kdo je. Pomane si obraz in si oprezno odpre svežo pločevinko. Iz spalnice pride Ana, urejena, v ženskem kostimu in se pripravlja na odhod.

ANA

Jutro, lubi.

MATEJ

Bolj zase. Umit se bo treba ...

ANA

Ga poljubi na lice. Ja, počasi pa res ... Kako gre?

MATEJ

Jo pogleda. Jz ne morem več.

ANA

No, za odjaviti se si prepozen ...

MATEJ

Mislím to med nama ... To ni v redu.

ANA

Se na kratko ustavi, nato nadaljuje s pripravami ne da bi ga pogledala. Kako to misliš?

Kratka tišina. Matej zamišljeno gleda skozi okno. Nato se obrne proti Ani in opazuje njene priprave.

MATEJ

Kaj, to greš na faks?

ANA

Se presenečena ustavi in ogleda. Kaj, a ne zgleda v redu?

MATEJ

Ah nč, pozab ... sm sam mislu ...

ANA

Kaj?

MATEJ

Nč... da maš spet kakšen razgovor.

ANA

Pomirjeno nadaljuje s pripravami. To je blo že tri mesece nazaj.

MATEJ

Aja. Nekaj časa še razmišlja kaj bi rekel, nato obupa. Dobr, no, saj - kakor ti paše. Se začne obračati nazaj proti mizi.

ANA

Ja, no? Kaj pol?

MATEJ

Kaj kaj pol?

ANA

Se zgane, odloži torbo na mizo in si pripravlja zajtrk za na pot. V koš zmeče prazne pločevnike, ki so ji v napoto. No, kako je šlo, a si kej naredu?

MATEJ

Ja, berem te neke članke.

ANA

Iz literature?

MATEJ

Tud.

ANA

Kok daleč pa si pršu?

MATEJ

Kaj pa vem ...

ANA

Ja, izpit je jutri, ne? A ti bo ratal?

MATEJ

Zamišljeno gleda skozi okno. Nato se brez besed usede nazaj za prenosnik. A lohk samo preprosto –

ANA

Kaj?

MATEJ

Zavzdihne. Nekaj sem mel za povedat ...

ANA

Pogleda na uro. Jz moram na bus. A lahko pol?

MATEJ

Kdaj pol?

ANA

Ne vem – zvečer.

MATEJ

Ja, OK, lahko zvečer.

ANA

V redu. Kdaj boš pa pol delal za izpit?

MATEJ

Se tako razburi, da mora vstati. Pa pust zdej mene ... jz mam svoj način. Bom že –

ANA

Pa dobr, kaj si zdaj tečen.

MATEJ

Nisem tečen. Samo ... razmišljam ... saj najbrž ne bova rabila ravno tri ure ... al kaj?

Se gledata v tišini.

ANA

A pol res zgledam v redu?

MATEJ

Ti vedno zgledaš v redu.

ANA

Se mu usede v naročje. Vem. Ampak je vseeno lepo, da se strinjava. Se poigra z njegovimi lasmi. Lasje so tudi za umit ... A mi boš še kej povedal?

MATEJ

Mu je v tem položaju neudobno. Gleda skozi okno. A nisi govorila, da se ti mudi...

ANA

Ana ga zamišljeno gleda, nato ga prime za obraz in ga obrne proti sebi. Hej! Saj ni tako hudo ... Saj bo, boš videl ...

MATEJ

Saj nisem rekel, da ne—

ANA

Ne, ampak te vidim, da si si to mislil—

MATEJ

Mislil si samo, da ne morem več—

ANA

Ga prekine. V redu, no, ti že dajem mir. Vstane in pospravlja še zadnje stvari z mize v torbo. Itak sem pozna. Se vidiva zvečer.

MATEJ

Čakaj... Kaj pa kosilo?

ANA

Ja, nared nama neki. Sej sm bla v trgovini.

MATEJ

Kaj pa?

ANA

Ne vem. Kar hočeš. Papa.

Ana vzame torbo, mu pošlje poljub in odide skozi vhodna vrata. Matej pokima z glavo in pomaha. Usede se za mizo in se vrne k članku. Nekaj trenutkov zamišljeno gleda skozi okno. Nato preklopi na porniče. Zatemnitev.

II.

Isti prostor. Popoldan. Na mizi nove prazne pločevinke. Za mizo sedi Živa, ki s prekrižanimi rokami v naročju vljudno opazuje prostor okoli sebe. Matej pri hladilniku.

MATEJ

Boš pivo?

ŽIVA

Ne bi, hvala.

MATEJ

Res ne? Kaj potem? Sok? Mleko?

ŽIVA

V redu sem, hvala.

MATEJ

Vzame iz hladilnika svežo pločevinko. Sej te ne moti, če...

ŽIVA

Ah, ne, kar, kar ...

MATEJ

Prisede in si odpre pivo. Kaj sem že govoril... Ja, to, skratka imaš vso pravico ... mislim, tud, če sta dve osebi v odnosu, sta še vedno posameznika, ne? In to nikoli ne funkcionira, če se en žrtvuje, zato da bo drugi zadovoljen, ne? Mislim, za nekaj časa maš mir, samo dolgoročno pa sam sebe zajebeš, no oba, pravzaprav ... Glej, če mu ti rečeš, okej, dej, vzem si me, ampak ti v bistvu ne paše, če boš čutila, da ti je to muka, kaj misliš, da bo mel on od tega ... Če boš ti nesrečna, sta oba nesrečna ... in ja, itak, da ne bo hepi, sej kater tip bo pa ful zadovoljen, če ne dobi za fukat, ampak, saj, če prav razumem, sta vidva resna?

ŽIVA

M?

MATEJ

Mislim, tko, resna ... Sta v resni zvezi. Hoče bit s tabo?

ŽIVA

Mislím, da ja?

MATEJ

Ti je to reku?

ŽIVA

Ja?

MATEJ

No, vidiš, pol je to to. Brez veze se je pol preveč obremenjevat s tem. Pa tko, da vse to jemlješ nase, kot da zdaj visi na tebi, al bosta vidva srečna. Oba sta odgovorna za to, da je v odnosu fajn. Ampak začne se s tem, da najprej poskrbiš, da je teb fajn. Človek mora najprej bit odgovoren do sebe. Potem šele lahko razmišljaš, kaj lahko daš tako – navzven. *Premolk.* Razumeš, kaj ti hočem povedat?

ŽIVA

Ja, saj si zlo lepo povedal.

MATEJ

V redu, ampak a se strinjaš?

ŽIVA

Ne vem. Pa ja, saj se, na nek način, mislim, samo to je vse tako ...

MATEJ

Ma ne, saj, povej, če se ne. Saj lahko, da jaz čisto tako tukaj malo bluzim. Saj kdo pa lahko reče, da zares kaj ve o odnosih ... Kdo pa sem jaz, konec koncev. *Živa vljudno kima. Kratka tišina.* Daj no... daj, povej nekaj.

ŽIVA

Kaj?

MATEJ

Karkoli.

ŽIVA

V zadregi. Ja, po moje je najbolj važno, da nikol ne pozabiš, da saj, v bistvu, maš rad to osebo ... Izgleda, kot da bo nadaljevala, ampak ostane pri tem.

Tišina.

MATEJ

Aha. Kima. Ja, no saj ... Zvonec pri vratih. Vstane in odpira vrata. No, evo jo ... Odpre vrata in za trenutek obstane. A. A lahko kar stopite prosim naprej. Dostavljalec z zadržkom vstopi v jedilnico. Matej prevzame vrečke s kitajsko hrano in jih odloži na mizo.

DOSTAVLJALEC

Gleda na račun, ki ga drži v roki. Dvanajst pa sedemintrideset mava.

MATEJ

Iz žepa vzame denarnico in dolgo časa prešteva. Takoj ... samo da najdem ...

ŽIVA

Dan. Dostavljalec bežno pokima v odzdrav.

MATEJ

Brska po žepih, kot da je nekaj izgubil. Preveri kuverto na hladilniku, a je prazna. Nekaj časa izgubljeno gleda okoli sebe, potem se obrne nazaj k dostavljalcu.

DOSTAVLJALEC

Dvanajst pa sedemintrideset. Pa en bon.

MATEJ

Ja ... mal vas bom prosu, če počakate. Evo, tukaj je dokument. Je še ena ... smo skupaj naročil, samo je lih skočila ven ...

DOSTAVLJALEC

Ne morem jz čakati. Mam gužvo.

ŽIVA

Ej, Matej, sej mam jz ...

MATEJ

Ne, no pust, prosm te. Saj bo ... samo ... sam trenutek. *Pokliče Ano po telefonu. Telefon zvoní. Vsi trije čakajo v tišini. S hodnika zvok zvonjenja. Skozi vhodna vrata vstopi Ana.*

ANA

Presenečeno. Živa?

ŽIVA

Vstane in objame Ano. Zdravo.

ANA

Čakaj, a sva bli medve za dons... sori, joj, čist sem pozabla.

MATEJ

Ej, a maš sam za posodit, k gospod čaka.

ANA

O, a ti si še vedno tukaj?

MATEJ

Kje pa... kaj? Ne razumem.

ANA

Živi. Matej me je danes ravno obvestil, da gre na svoje. Da pogreša čas zase ... Mateju. Ampak nič nisi omenjal, da boš še poskrbel za kosilo.

MATEJ

Kaj, da sem rekel?

ANA

Res pozorno od tebe.

DOSTAVLJALEC

A lahko samo mi tole poračunamo ...

ANA

No, plačaj mu.

MATEJ

Daj, Ana ...

ANA

Pa sej maš še uno od staršev ...

MATEJ

Ne, mislim ... a lahko zdele sam založiš, pa bova pol ...

ANA

Ja, jz tud nimam.

MATEJ

Nimaš gotovine? Kaj pol je treba it dvignit?

ANA

Nič ni na računu. Čakaj, kaj pa tisto, k si govoril, da že šparaš za morje ...

DOSTAVLJALEC

No, dajmo zdej tole malo pospešit ...

ŽIVA

Glej, Ana, bom jz ...

ANA

Ne. *Dostavljalcu*. Oprostite, zlo mi je žal, samo zgleda, da smo se neki narobe zmenil, tako da vam ne mormo tega zdejle plačat.

DOSTAVLJALEC

Ja, in kaj naj zdaj ...

ANA

Res ne vem. Najbrž ni druge, kot da odnesete nazaj ...

MATEJ

Ampak—

ANA

Še enkrat, se opravičujem.

DOSTAVLJALEC

Ja, kaj pa vaša kolegica?

ANA

Ogorčeno. Prosim? To bi blo vse, hvala. Mu odpre vrata. Dostavljalec jezno pograbi hrano in gre. Nepremična tišina. Ana nenadoma stopi k Živi. Oprosti res, vem, da sva rekli za danes, samo skoz je blo nekaj...

ŽIVA

Saj je v redu, ni panike. A si kul?

ANA

Super. Zakaj? *Kratek premor. Edino, a veš kaj: ful mi je žal, samo zdajle imam čez pol ure delo. A bi lahko—*

ŽIVA

Vstane in jo objame v slovo. Že v redu. Se bomo slišal. A to imaš še vedno tiste volilne ankete?

ANA

Ma ja, ravno včeraj so me klical, da rabijo danes za terensko delo, tako da moram že prej ... Si mogoče frej proti večeru?

MATEJ

Jaz moram delat.

ANA

Saj res, točno, Matej ma izpit, pa me je prosil, če lahko danes še tukaj dela, ker imajo v novem fletu neke težave z internetom.

ŽIVA

Mateju. Res? Nam tud skoz crkuje. A ste klicali operaterja?

ANA

Baje je samo manjša tehnična težava, samo lastnika se nikakor ne da dobit na telefon.

ŽIVA

Mateju. Ja, kdaj se pa potem seliš?

MATEJ

A—

ANA

Ga prekine. Čim prej, kot bo možno. Poskušam ga prepričat, da še ostane kakšen dan, ampak je precej vztrajen, da rabi svoj mir.

ŽIVA

No...ampak vidva sta res drugače v redu?

Ana se obrne proti Mateju po odgovor.

MATEJ

Ja... super.

ANA

Eh, teh par tednov bova pa že ... Itak je bolj, da se zde navadiva, kot potem, ko grem na izmenjavo.

ŽIVA

Ja, nič potem... *Še enkrat objame Ano.* Lepo bodita. Fajn te je blo spet videt ...

ANA

Upam, da nisi preveč čakala...

ŽIVA

Saj me je tvoj fant zabaval ...

ANA

Ja, Matej je zelo zabaven.

ŽIVA

Med vrati. Ne res, prijaznega fanta maš.

ANA

Vem, saj tudi mora bit. Adijo ...

MATEJ

Adijo ... Maha za njo med odhodom. Ana zapre vrata. Matej zmedeno pogleduje proti Ani.

ANA

Kaj?

MATEJ

Da sem rekel, da se selim?

ANA

Tko sem te jaz razumela.

MATEJ

Kdaj sem to rekel?

ANA

Zjutraj, se ne spomniš?

MATEJ

A sva se kaj pogovarjala? A nisi šla takoj v službo?

ANA

Preden sem šla na faks, si povedal, da ne moreš več bit tukaj z mano.

MATEJ

Pa ziher nisem tega rekel.

ANA

Pa si.

MATEJ

To res ne zveni meni podobno.

ANA

No, saj meni se tudi zdi, da ne, ampak ljudje se s časom tudi spremenijo.

MATEJ

Jz se ne.

ANA

Ja, potem je morala bit pa res kakšna posebna okoliščina.

MATEJ

Res je, da sem bil zjutraj nekaj čuden.

ANA

Spal si najbrž bolj slabo ...

MATEJ

Ma zdelo se mi je, kakor, da še kar sanjam. Pa ful sem bil nekaj tečen. A sem bil?

ANA

Malo. Saj zato pa včasih človek kaj reče, kar ne misli zares.

MATEJ

Najbrž.

ANA

No, verjetno je bilo samo to.

MATEJ

Verjetno.

ANA

No, potem pa še dobro.

Kratek premor.

MATEJ

Ampak dobesedno nagnala si jo ven.

ANA

Ker imam delo. Pa tud ti maš delo.

MATEJ

Vseen je blo fajn po dolgem času met obiske.

ANA

Saj jo bom še kaj povabila ... Potem, ko narediš izpite.

MATEJ

Kaj, pol sva zdej brez keša?

ANA

Ali me maš za tako kruto? *Vzame denarnico in mu izroči bankovec za 100 evrov.* Dopoldne sem bla na bankomatu. *Se odpravlja.* Jaz kar grem. Itak je premal časa za normalno kosilo, pa še tja moram prit, tako da bom najbrž na poti nekaj vzela.

MATEJ

Uau. Res si prasica.

ANA

Vem. Ti pa gnoj, lubi. *Premor*. A si zdaj kej bolš?

MATEJ

V bistvu se mi zdi, da sem še vedno nekaj čuden. Saj veš, kako je to pri meni.

ANA

Ti lahko kako pomagam?

MATEJ

Bo že. Edino mislim, da bo zmanjkal piva.

ANA

Bom vzela na poti nazaj. *Ga opazuje*. Kaj pa če bi midva ... *Odloži torbo in poklekne na kolena pred njim in ga začne božati po nogah.. A?*

MATEJ

Kaj pa tvoja služba ... *Ana preide na mednožje*. Čakaj, nisem še umit ...

ANA

A tako ... Potem lahko zdaj z umazanim kurcem pofukaš svojo prasico v usta. A to bi ti rad?

MATEJ

Ja, lahko, če hočeš ... *Stoji pri miru in ji pusti, da se ukvarja z njegovim mednožjem*.

ANA

Po slabi minuti prizadevanja. No, lubi, a bo kej ...

MATEJ

Zavzdihne. Ja, to je od piva najbrž. Mogoče pol raje zvečer.

ANA

Vstane in mu popravi hlače. No, pa zvečer. Ko ne boš več tako ... no ... *Ga objame*. Me maš kaj rad?

MATEJ

Zelo.

ANA

Pol mi pa to povej.

MATEJ

Rad te imam.

ANA

Jaz pa tebe, lubi. *Ga poljubi*. Se vidiva zvečer. Dobr delaj! *Gre. Matej brez besed ostane na mestu.*

Zatemnitev.

III.

Matej za štedilnikom. S kuhalnico poskusi omako, nato izklopi plin in pokrije ponev z večerjo. Miza je pospravljena in slavnostno pogrnjena za dve osebi. Na sredi mize je postavljena skleda solate. Matej se počasi premakne do korita. Ima težave z ravnotežjem, zato se močno oklepa roba korita. Pomije posodo, nato zapre pipo in za trenutek obmiruje. Nato silovito bruha v korito. Ko krči minejo, odpre pipo, spije nekaj vode in pomiva korito. Vrata se odklenejo, vstopi Ana, ki vrata zaklene za sabo in torbo s ključi vred odvrže na mizo. V roki nosi vrečko iz trgovine.

MATEJ

Hej.

ANA

Iz vrečke vzame six-pack in ga pokaže Mateju. Tvoj pir.

MATEJ

Lahko kar na pultu pustiš. V hladilniku ni prostora.

ANA

Ni prostora? *Odloži pivo na pult.* Kaj pa je to zdej?

MATEJ

Samo moment mi dej. Nastavi roko pred usta, v pričakovanju, da bo ponovno bruhal, a na srečo trenutek mine. Nato ji razkaže jedilnik. No, pazi to: tukaj imamo biftek z omako iz jurčkov in bučkin pire, potem za spremstvo ... Pokaže na mizo. Krompirjeva solata z drobnjakom, za konec pa ... Odpre pečico. Jagodni zavitek, oziroma štrudel, čeprav ne vem, če se lahko reče štrudel, če ni jabolk, mislim, potem bi moral bit tudi skutin štrudel ne zavitek, ampak no, saj nima veze ... Aja, pa tole sem našel.

ANA

Gin. Valjda.

MATEJ

Tvoj najljubši.

ANA

Potem si bil v trgovini? A je sploh še kej ostal od tistih sto evrov?

MATEJ

Mislim, da si zgrešila bistvo.

ANA

Ki je ...?

MATEJ

S ponosom. Praznovanje.

ANA

Kaj, si koga podkupil, da bo šel namesto tebe pisat?

MATEJ

No, mislim, da na ta večer ni nobene potrebe, da sva že takoj vulgarna.

ANA

Al praznujeva to, da sem brez službe.

MATEJ

To! Točno to.

ANA

Al praznujeva to, da me bodo tožili.

MATEJ

Zakaj pa ne. Vse od naštetega.

ANA

Pa saj sploh ne veš za kaj se gre.

MATEJ

A so te že kdaj tožili? Ne. Torej ... praznujemo nove izkušnje. Širimo si obzorja. Predlagam, da začneva z aperitivom. *Ani natoči gin v majhen kozarček in ji ga potisne čez mizo.*

ANA

Kje je pa tvoje?

MATEJ

Saj bi, samo ... *Se mu ponovno malo obrne želodec.* Mislim, da moram še malo počakat.

ANA

Ja, kako bova pa potem nazdravila?

MATEJ

Tako ... *Po zraku zamahne z roko.* Na novo življenje.

ANA

Plane izza mize in v trenutku popolnoma izgubi živce in vrže kozarec v steno. Pa a s ti normaln!?
Ti resno misliš, da se mi da zdele tole prenašat? Tole bolnico, al karkol se že tukaj greš!?

MATEJ

Aja, predlagam tudi, da tokrat nisva preveč glasna, da ne pride spet najedat tista mlada družina nasproti hodnika.

ANA

Ti si res... fuknjen v glavo.

MATEJ

Natoči Ani nov kozarček gina. No, naj uganem: šef, za katerega sem ti že na začetku rekel, da te hoče nategnit, te tudi je nategnil. In zdej hoče, da mu plačaš za uslugo.

ANA

Ja, no... Pravzaprav tko nekako. Bolj al manj.

MATEJ

Na. *Ji potisne kozarček.* Pij. Govori.

ANA

Nekdo od znotraj je dal informacijo, da se prilagajajo rezultati glede na naročnika. In zato je to prišlo v medije. In naslednji teden so volitive. In zato mora bit za to nekdo zdaj kriv. In ta nekdo sem jaz. Ker sem enkrat rekla, da se mi to ne zdi preveč pametno.

MATEJ

Kaj češ ...

ANA

Morala bi se pač zavedat, da moje mnenje moja stvar, in da če mi kaj ni všeč, je vedno še dvajset študentov v vrsti, ki bi bli vsi neskončno hvaležni za priložnost, da si obogatijo življenjepis s poklicnimi izkušnjami v družinskem podjetju ... no, evo, izgleda, da sem že potlačila ... Skratka: tih bod, žri drek ... pa dober tek! *Globoko zavzdihne in nasloni obraz na svoje dlani. Se začne krčevito premikati, da se za trenutek zdi, kakor da ihti, a takoj zatem preide v sprva zadržan, nato pa glasen smeh.* Da si mi ta ... kurac drzne rečt, da bo mene tožil. Pa ko te jebe! Jebi se ti, kurac!

MATEJ

Navijaško. Ja, jebi se, kurac ... *Se smeji.*

ANA

Kaj, a to ti je smešno, ne?

MATEJ

Ti si smešna ... *Ji ponudi gin.* Boš še?

ANA

Jaz sem smešna... ta prav se oglašá. *Mu poda steklenico.* Na, kar natoči si. Itak si že pol stankal.

MATEJ

Raje ne.

ANA

Ampak vztrajam. *Vzame steklenico in mu natoči.*

MATEJ

Ne, daj res ne, k mi bo slabo.

ANA

Vzame kozarec in mu ga nese k ustom. No, za enga boš pa že še našel prostor.

MATEJ

Ne, Ana, no.

ANA

Reci AAAAAAAAAAV! *Mu s prosto roko skuša odpreti usta, Matej se brani in jo na koncu ugrizne. Žival prokleta.*

MATEJ

Zadihan, ponovno na robu bruhanja. Raje bi eno vodo, če lahko.

ANA

A vodo bi? Ti prinesem skledico?

MATEJ

Kozarec bo v redu, hvala.

ANA

Gre do korita in v kozarec natoči vodo. Na, tukaj jo imaš. Ko Matej stegne roko po kozarcu, mu Ana vrže vodo v obraz. Hm, še vedno si tu. Izgleda, da si eden tistih zajebanih, trdih drekov, k jih je treba večkrat splaknit, da se jih znebiš.

MATEJ

Ko si opomore po šoku se zasmije in zavriska. To! Sem vedel, da boš štekala. Danes praznujemo! To!

ANA

Me veseli, da se zabavaš. *Matej jo zadihano gleda. Kaj je, lubi, ti še kej prinesem.*

MATEJ

Šampon. Al pa ne, čakaj, koliko je ura ... Ne, zdaj pa je končno prišel čas za meso. *Gre do štedilnika in nalaga meso na krožnik, si prepeva. Mesek, mesek, mali mesek, hop v krožnik s tabo, hop za mojo drago ... Ji postavi krožnik z mesom na mizo. Voila! Mm, kako diši.*

ANA

Kaj, ti izgledam, kot da bom danes začela jest meso, samo zato k se je teb strgal al kaj?

MATEJ

Jej, jej, jej! Jedi, Kekec, jedi.

ANA

Sam jej. Jaz sem že do grla sita, če še nisi dojel.

MATEJ

Ampak, moraš probat. **MORAŠ** probat. *Ji z vilicami nese k ustom.*

ANA

Se mu upira. Pust me ... če sem ti rekla ... da ne jem mesa ...

MATEJ

Samo malo omakice, malo omakice ...

ANA

Pa dobr no, a če probam, boš nehal težit ...

MATEJ

Navdušeno kima. Malo omakice, čisto malo ...

ANA

Daj mi to. *Mu iztrga vilico iz rok.* Zdej pa spizdi tja, da te mam na očeh.

MATEJ

Se poslušno usede na svoje mesto. V napetem pričakovanju. No?

ANA

Poskusi jed. Hm ... No, saj pravzaprav ... To pa sploh ni tok slabo ...

MATEJ

A sem rekel! A sem ti rekel!

ANA

Fak ... to je v bistvu ful dobr. Kako ti je pa to ratal. Kaj si dal notr?

MATEJ

Ha! To... je pa skrivnost.

ANA

Mislím, vem da so jurčki sam ... to je še nekaj ... Dej, res, no, a ne moraš povedat.

MATEJ

Ne, ne, ne. To pa ne.

ANA

Ma dej, jebi se. Sam res... kaj je to, tko nekam znano ... Kakšna začimba? ... Ne.

MATEJ

A boš še?

ANA

Daj pust me, saj jem. Sam vseeno ... *Nenadoma spusti vilico in prične pljuvati hrano nazaj na krožnik.* Ti idiot! Orehe si dal not. Orehe si dal not, k veš da sem alergična...ti pacient! *Ga grabi za majico in ga trese.* Ubila te bom, ti kreten pofukan! Ubila te bom! *Ga spusti. Mateju od stresanja spet postane slabo in bruha v korito. Ana v paniki.* Kje je moj telefon? Klicat moram rešilca ... *Matej konča z bruhanjem in se smeje.* Ja, kr smej se ... *Najde telefon.* Takoj za tem te prijavim na policijo pa bomo vidl, če ti bo še tolk smešn ... *Matej se še bolj smeji.* Ana čaka na zvezo. *Zgrabi Mateja za ramo.* Kaj si dal not!? Takoj mi povej! *Vzame nož iz predala, mu grozi.* Povej!

MATEJ

OK, OK, no pomiri se. Bom povedal. Glej, odloži tole... *Ji vzame telefon in prekine zvezo.* Noben se ne bo zastrupil. Noben ne bo nobenega ... *Ji vzame nož.* ...namazal na kruh. Vse bo v redu. Ni skrivne sestavine, OK. Mislím, hotel sm rečt, da je skrivna sestavina ljubezen, samo zdej nama je mal ušel moment. Daj, sprosti se ... Praznujeva!

ANA

Kaj da fak maš pa ti za praznovat? To da se še nisi zadušil v lastnem sranju in kozlanju?

MATEJ

Ponosno. Pustil bom faks.

ANA

Fantastično! Pa ti res živiš, kt da si sam na svetu.

MATEJ

Saj sem. Saj smo vsi.

ANA

Ti maš problem.

MATEJ

Ti maš tud problem.

ANA

Ti si moj problem! A še vedno ne dojameš? Kar je tvoje, je tud moje. Za koga misliš, da si moram zdej rihtat nov šilt? Za koga moram lest v rit idiotom, k me pol zajebejo?

MATEJ

Za očija, da bo ponosen. *Ana vrže v Mateja krožnik s hrano, Matej se mu izmakne, tako da se razleti po steni.* Saj res, točno, očija sovražiš, gre sam za njegovga kurca. Edini kurc, ki te zna dobr pof— *Ana zarjovi in meče vanj kozarce, hrano, krožnike, kar ji pride pod roke. Matej se izmika.* Veš kaj, prav imaš, greva vse razfukat. Itak bo oči plačal. *Še sam prične na tleh razbijati krožnike in kozarce.* Kuća časti! *Sčasoma se Ana utruji in se usede. Matej se ji pridruži. Stanovanje je razmetano.*

ANA

Zadihana. Sovražno gleda Mateja. Ga oponaša. Oh, Ana ti si sploh ne moreš predstavljat kakšna muka je vstat vsak dan in čutit, ne: vedet, da si odveč, da bi bil svet boljši brez tebe, ker preprosto nisi za nikamor. Kako je gledat neumne ljudi, ki jih majo vsi za genije, kako se vsem zdijo pametni, ker afirmirajo njihove debilne ideje. Kako točno, Ana, si predstavljaš, da lahko kdorkoli, ki vsaj mal razmišlja s svojo glavo, živi takem svetu. *Premor.* Ti boš to počistil. *Tišina.*

MATEJ

Še malo omakice?

ANA

Imava še kakšen krožnik?

MATEJ

Vstane in gre do omare. Kaj se bo že še našlo ... Najde krožnik in stopi do korita. Veš, razmišljam, kolikokrat sem ti že metal naprej, da moraš zmeraj met prav. Z zajemalko za omako zajema bruhanje iz korita in ga daje na krožnik. Ampak v bistvu ti delam krivico. Ker ... kakorkoli obračaš, ponavadi na koncu zares imaš prav. Konča in stopi k mizi. In če maš prav, imaš prav. Zajame z žlico, povoha in poskusi. V odnosu si skupaj v vsem. Prisede k mizi in ji nese k ustom. Kar je tvoje, je moje ...

ANA

Kaj maš to— *Zgroženo. O, fuj! Se skuša izmakniti, a jo Matej zgrabi za vrat in jo sili k žlici.*

MATEJ

...in kar je moje je tvoje.

ANA

Pusti me!

MATEJ

Daj no, samo malo, glej kako je dobro, m njam njam njam ... *Še sam malo poskusi in ji ponovno nese k ustom.*

ANA

Spusti me, k te bom udarila!

MATEJ

Dajmo no...eno za atija ... aaaam

ANA

Kričala bom...! *Ji naposled uspe, da ga odrine, tako da se Matej skupaj s skledo s stola zvrne na tla. Matej se pobere, se po vseh štirih splazi do nje in prične nanjo renčati in lajati. Pusti me! Stran pejd! Spizdi stran! Vzame torbo in ga z njo tepe po glavi. Matej še naprej renči in z zobmi zagrabi njeno supergo. Mir dej! Spusti me! Prostor...prostor! Matej se odzove na ukaz in spusti njen čevljev, v naslednjem trenutku pa plane proti stojalu s čevlji in jih začne razmetavati in gristi. Ne! Daj mir, k mi boš vse poslinil. To so moji ta boljši čevlji. Pejt stran! Matej si kljub upiranju Ane uspe večino čevljev zvleči na kup pri koritu. Nato vstane, po volčje zatuli in odpre okno. Meče čevlje skozi okno, ob tem pa še vedno renči in tuli. Ana ga tepe po hrbtu. Ne, daj nehaj! Nehaj! Ne morem več ... ne morem več. Se mu zjoka na hrbtu.*

MATEJ

Matej se umiri in se obrne k njej. Previdno jo objame. No, no, no... Daj no, Ana, saj bo. Saj bo vse v redu. Nisem tako mislil ...

ANA

Sociopat.

MATEJ

No, Ana, saj ni tako hudo. Ne smeš bit tako stroga. Vsi mammo svoje napake. Veš kaj ... dajva midva malo zaplesat ... *Si brunda melodijo in začne premikati. Ana mu zadržano sledi.*

ANA

Ne znam plesat.

MATEJ

Saj jaz tudi ne, pa vseeno nekak shajava. *Brunda naprej.*

ANA

Kaj bova pa zdaj?

MATEJ

Nč, to je to. Konec je.

ANA

Tako sem utrujena.

MATEJ

Tudi jaz.

ANA

Mislim, da bom šla spat.

MATEJ

Mogoče bo res že čas ... *Preneha z melodijo. Izviije se iz njenega objema in gre v spalnico.*

ANA

Kam pa greš?

MATEJ

Se čez trenutek vrne iz spalnice s potovalko in torbo s prenosnikom. Čas je.

ANA

Stopi do njega in ga poboža po prsih. Utrujeno/zapeljivo. Pa dej, no Matej, a ne bi šel zdaj z mano spat. Bova jutri naprej.

MATEJ

Ne morem.

ANA

Stopi nazaj. Aha. Ne moreš.

MATEJ

Mislím, saj bi, ampak je cimer izgubil ključe in mu moram it odpret. Poleg tega bi bilo pa res fajn, da že enkrat zrihtamo ta internet.

ANA

Kima. Razumem. Upam, da si potem tudi že kaj razmišljal, od česa boš živel. Saj nič nimaš.

MATEJ

No, saj mi je ostal še nekaj od tistega, ko sem šparal za dopust. Poleg tega, mam pa naslednji teden že razgovor.

ANA

A tako. Kam si se pa prijavil, če smem vprašat?

MATEJ

V Krško. Delal bom z radioaktivnimi odpadki.

ANA

Kr tko, a...brez faksa.

MATEJ

Si morš mislit ...

ANA

A ne me jebat... Fak, ti, to se sliši pa res zanimivo.

MATEJ

Na začetku se sliši vse zanimivo.

ANA

Mogoče bi se pa morala še kar jaz prijavit, kaj praviš ...

MATEJ

To pa ne.

ANA

Se pravi, ti nisem več zanimiva.

MATEJ

Zato ker nimaš avta. Ampak dolgočasna si pa tudi, pravzaprav.

ANA

Kaj pa ... če je stvar v tem, da se ti samo ne da, kakor se ti pač nč drugega ne da v življenju.

MATEJ

No, seveda, predvsem pa to. Maš prav. Kot ponavadi.

Kratka tišina.

ANA

Ti, kako si že rekel, da je tvojmu cimru ime.

MATEJ

Nisem nč rekel. Blaž drugače.

ANA

S kerga konca pa? K mi smo mel enga Blaža v srednji šoli, pravzaprav, mislim da sva bla celo nekaj časa skupaj.

MATEJ

Kako pa izgleda?

ANA

Tak, bolj manjše postave, ampak nabit. Temne oči, rjave. Se ma za pametnega, ampak v bistvu luzer.

MATEJ

To je on.

ANA

Kaj takega ...

MATEJ

Ampak, kakor je razlagal, je že od srednje šole gej, tako da ... to je definitivno on.

ANA

Kako duhovito ... Kdo so pa še ostali?

MATEJ

Še Jure, ki je programer pa Klemen, ki ne vem točno kaj počne.

ANA

Potem vas lahko pridem kaj obiskat? Kakšen dan, ko ne boš ravno fural bajka v Krško?

MATEJ

Dvomim, zdajle imajo vsi veliko dela, mogoče bo bolje--

ANA

... po izpitih?

MATEJ

Ja.

Kratka tišina.

ANA

Pol res ne bi vsaj še danes ostal?

MATEJ

Saj bi, ampak Blaž ...

ANA

Pa naj še on pride.

MATEJ

Kam bi ga pa dala?

ANA

Kaj pa če ga jaz pokličem, pa mu razložim?

MATEJ

Mislím, da to ne bi blo primerno.

ANA

Glede na najino zgodovino ...

MATEJ

Ja...

ANA

Kima. Potem res odhajaš?

MATEJ

Moram.

ANA

No, ampak, samo tako da veš, če zdajle greš, potem mislim, da bo najbolje, da kar ostaneš—

MATEJ

...tudi po izpitih, vem. Takrat se boš itak že pripravljala na izmenjavo, pa bo spet cel kaos. Sicer pa itak nimam več izpitov.

Tišina.

MATEJ

Skomigne z rameni. To je to. Jo nerodno objame in se odpravi proti vratom. Ana medtem hitro stopi k mizi in vzame ključke. Matej prime za kljuko. Vrata so zaklenjena. Obrne se proti Ani. Ana mu navihano pomaha s ključi. Matej iztegne roko, da bi vzel ključke, Ana roko umakne in jih skriva za hrbet.

ANA

Se mu zapeljivo zasmije. Če iščeš tole se boš pa moral malo—

Matej Ani da močno klofuto, tako da se Ana v šoku opoteče, ključi pa odletijo po tleh. Ko Ana pride k sebi, steče v spalnico in za sabo zaklene vrata. Matej pobere svoje stvari, s ključi s tal odklene vrata in odide. Čez nekaj sekund pride nazaj in stopi do hladilnika. V potovalko si naloži še preostale pločevinke piva, jo zapre in ponovno odide.